

[Kurt Hansen.]

måder at støtte dem på, som det også er blevet nævnt herfra i dag. Jeg tror sågar, at centrum-demokraternes hr. Brusvang nævnte nogle af dem, så det kan jo få én til at blive lidt betænkelig, men de kan faktisk anvendes, og de kan faktisk også være en støtte til den fysiske blokade, de midler, hr. Brusvang nævnte.

Jeg mener, det er vigtigt, når vi ser på de erfaringer, der er blevet gjort omkring den fysiske blokade, at vi så prøver på i kommende situationer og i større udstrækning at få inddraget så mange arbejdspladser, som det er muligt, der i situationer, hvor politiet griber ind, klart kan svare igen med solidariske modaktioner, således at det ikke er muligt at splitte det så nemt op, som det lykkedes for politimestrene i Bækkelund og på Frederiksberg.

For lige specifikt at knytte an til politiaktionen på Info, så er der efter min opfattelse tale om en klar provokation fra politiets side. Derfor vil jeg faktisk gerne spørge justitsministeren, om han regner med, og hvornår det er muligt, at få en besvarelse på den fælles henvendelse, som SF, DKP og VS har rettet til justitsministeren omkring politiets adfærd i forbindelse med Infoaktionen. Det kunne være meget rart at vide, om vi overhovedet får noget, der kommer til at ligne et svar, af undersøgelsen.

Der har i den seneste tid svirret en masse forklaringer rundt i luften fra socialdemokratiets side om, at det under ingen omstændigheder vil være med til at undergrave kampmulighederne for arbejderklassen. Det gør, at jeg godt kunne tænke mig at få klarere belyst i hvert fald og måske korrigeret, hvis mit eget svar på spørgsmålet ikke vil være rigtigt: hvad skal vi overhovedet med en tydeliggørelse af noget som helst i straffeloven? Hvad skal vi overhovedet med nogen form for cirkulære? Svaret er vel forholdsvis enkelt: den socialdemokratiske regering vil naturligvis have meget svært ved at lægge ryg til endnu et lovindgreb. Derfor skal det her luskes igennem ad bagdøren på den ene eller på den anden måde og helst på en sådan måde, at det kommer til at se ud, som om det er lykkedes for socialdemokratiet igennem et massivt arbejde at tilbagevise anslågene imod lønarbejderne.

Vi mener, at uanset om det sker igennem

direkte lovændringer, om det sker administrativt gennem cirkulærer eller ændringer i politivedtægterne, eller hvordan det sker, så skal dette gendrives, så skal det simpelt hen føres tilbage til situationen, så man ikke på nogen måde skal prøve på at undergrave de muligheder, der hidtil har været til stede, for den fysiske blokade har jo faktisk været et kampmiddel, som lønarbejderne har kunnet anvende. Selvfølgelig har det det. Med udgangspunkt i arbejdsløshedssituationen og krisen kan man sige, at kapitalen, godt hjulpet på vej af statsmagten, nu prøver på at knægte retten til at anvende dette kampmiddel. Det betyder samtidig, at aktionerende arbejdere, der søger at sætte socialdemokratiets og LO-toppens indkomstpølitik og lønstop ud af kraft, bliver stillet over for forøgede trusler om fristilling af arbejdet osv. Og lige netop i denne problemstilling omkring fristillingen af arbejdet er den fysiske blokade et meget vigtigt våben, man kan anvende. Derfor må der kæmpes for, at vi stadig væk har mulighed for at benytte det.

I denne debat har der været talt meget om frihedsbegreber. Ja tak, man har kørt frem med den ene fortolkning af de liberalistiske frihedsbegreber efter den anden. Hvis man skal tale om frihedsbegreber, så tror jeg nok, at hvis der nogen steder i samfundslagene, hvis der nogen steder i samfundet er et ønske om en reel frihed, så findes det hos arbejderne. Arbejderne har ikke ment, at det skulle være nødvendigt med en så stærkt disciplineret kamp. Der er ingen — det har jeg sagt mange gange heroppefra — der ønsker en kamp eller en aktion for aktionens skyld, men de ved, at de må kæmpe, hvis de engang skal have magten over deres eget arbejde og i samfundet i øvrigt, hvis det en dag skal lykkes at blive fri for udbytningen, for arbejdsløsheden, for repressalierne fra statsmagten og fra kapitalejerne. Og de ved, at der må være en vis disciplin i enhver kamp, naturligvis må der det, man kan ikke gå rundt med sørgemand og snakke om liberalistiske frihedsideal, om den enkeltes adgang til ditten og datten. De ved samtidig, at de, der taler om frihed, som om frihed var en modsætning til en solidarisk kamp, udelukkende er ude på at hindre arbejderklassen i at nå sine mål, som er en fælles frihed. Friheden til at udtrykke sig,